

“Je moet van dit werk houden om het te kunnen doen”

Derya was één van de 15 vrijwilligers waarmee in 1999 de Allochtone Vrouwen Telefoon startte. Nu, 10 jaar later, is ze nog steeds een luisterend oor voor mensen die willen praten. In het Nederlands of Turks... in ieder geval met iemand die Nederland als tweede cultuur kent. Derya vertelt over haar 10 jaar bij Sensor in eigen taal.

Waardevol

Als veertienjarig meisje kwam ik in Nederland terecht. Ik volgde cursussen waaronder het leren van de taal. Een lerares vertelde mij over de plannen rond een Allochtone Vrouwen Telefoon. Of het iets voor mij was? Het leek mij leuk en ik heb mij aangemeld voor het vrijwilligerswerk. Ik was nog jong, 21 jaar, wilde vooral nog iets anders doen dan thuis zitten en cursussen volgen. Het contact met medewerkers uit andere culturen vond ik leuk. Eerder ging ik alleen om met Turkse of Marokkaanse mensen.

Ik werd ouder en ging beseffen wat ik betekende voor de mensen die belden. Ik hielp ze echt verder, daar zag ik steeds meer de waarde van in. In 2001 ben ik gestopt omdat ik zwanger was. Een aantal jaar na de geboorte van mijn dochtertje heb ik mij opnieuw als vrijwilliger aangemeld.

Zelfvertrouwen

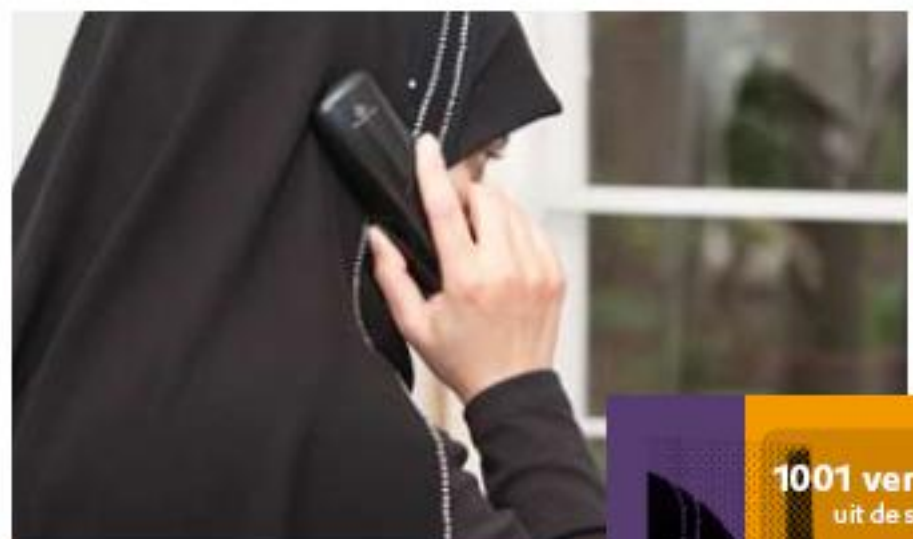
Door eigen ervaring begrijp ik waarom mensen ons bellen. Ook ik heb hier voor het eerst over mijn leven verteld. “Je bent de eerste die zo open je verhaal vertelt aan andere vrijwilligers” zei de coördinator. “Jullie kennen de mensen in mijn omgeving niet, het is makkelijk om het hier te vertellen,” antwoordde ik. In veel culturen wordt vaak geroddeld. Je vertelt je moeilijkheden niet zo snel aan vrienden of familie. Voor je het weet hoor je het via anderen weer terug. Daarom denk ik dat de anonimiteit de belangrijkste reden is waarom mensen naar Sensor in eigen taal bellen. Ze weten dat hun verhaal tussen ons blijft. Natuurlijk, kunnen praten in je eigen taal is ook een reden. Het geeft vertrouwen en net dat duwtje in de rug om stappen te nemen.

Trots

Nu bestaan we 10 jaar. Het boekje ‘1001 verhalen uit de schaduw’ vertelt kort en krachtig wat wij doen en waar-

om. Wat was ik zenuwachtig toen we 3 december het gemeentehuis binnen gingen. Ik had nooit gedacht dat ik burgemeester Aboutaleb in het echt zou zien en spreken. Hij luisterde goed naar ons. Zijn vrouw was er ook, haar vond ik heel geïnteresseerd. Ik voelde me trots toen we het boekje overhandigden. Het gaat over ons en ons werk, dacht ik.

Ik kan me niet voorstellen dat Sensor in eigen taal zou verdwijnen. Even leek het er op toen het spannend werd met de subsidies. Als vrijwilligers waren we er heel bang voor. De dienst bestaat al zo lang en het is zo belangrijk. Ook voor onszelf. Je hebt hier een verantwoordelijkheid en zo voelt het ook. Je moet van dit werk houden om het te doen, daarom komen we hier allemaal graag.

In 1999 namen de Rotterdamse vestiging van Sensor (toen nog SOS Telefonische Hulpdienst) en Scala (expertisecentrum voor emancipatie en participatie) het initiatief voor de Allochtone Vrouwen Telefoon. Inmiddels heet het Sensor in eigen taal. De dienst krijgt subsidie van de gemeenten Rotterdam, Schiedam, Vlaarding en Dordrecht. ‘1001 verhalen uit de schaduw’, geschreven door Fatima Lamkharrat, vertelt over het ontstaan en de kracht van deze telefonische hulplijn die zich speciaal richt op de allochtone doelgroep. Het boekje kan gedownload of besteld worden via www.zhzm.sensor.nl.